

Arrest

nr. 160 645 van 22 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad MECHELEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van 14 juli 2015 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P. VAN HOEIJ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. BERTELS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2015 biedt de verzoekende partij zich aan bij het gemeentebestuur van Mechelen om een aanvraag in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de burgemeester een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 26/1, §1, derde lid 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(...)

Heeft zich op 14/07/2015 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van artikelen 10 en 12 bis, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in artikelen 10, §§ 1 tot 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

- paspoort Niger*
- medisch attest is niet het standaard model*
- geen bewijzen die buitengewone omstandigheden aantonen”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 10 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de miskennis van bewijskracht van stukken en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsnorm zijnde het principe van de gematigdheid en voorzorg in zijn relaties met de rechtsonderhorige.

De verzoekende partij meent dat *in casu* zonder enige motivering haar verzoek tot gezinshereniging geweigerd werd omwille van het ontbreken van drie documenten zijnde een Nigeriaans paspoort, een standaard model medisch attest en bewijzen die buitengewone omstandigheden aantonen.

Betreffende het ontbreken van het paspoort van Niger stelt de verzoekende partij dat dit bij vergissing niet werd gevoegd doch dat zij tijdens de afspraak niet gewezen werd op het ontbreken ervan. De verzoekende partij voegt in bijlage een kopie van het paspoort, waaruit blijkt dat dit paspoort inderdaad voorhanden is. Betreffende het medisch attest, stelt de verzoekende partij dat inderdaad het model, zoals voorgesteld door Vreemdelingenzaken, niet werd meegedeeld doch wel een attest waarbij genoteerd staat dat zij in goede gezondheid verkeert en zij vrij is van besmettelijke aandoeningen. De verzoekende partij betoogt dat de wet bepaalt dat de aanvragers bij attest dienen te bewijzen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet. Zij meent dat waar het attest vermeldt dat zij vrij is van besmettelijke aandoeningen en zij in goede gezondheid is, dit uiteraard inhoudt dat zij niet besmet is door een van de in bijlage opgesomde ziektes of aandoeningen. Voor de volledigheid legt de verzoekende partij een kopie voor van een nieuw attest dat zij heeft laten opstellen volgens het model. Zij meent dat de stad Mechelen dit trouwens had kunnen melden zodat zij het nodige had kunnen doen om een attest volgens het model bij te voegen aan haar aanvraag. Betreffende het motief dat zij geen bewijzen bijbrengt die buitengewone omstandigheden aantonen, betoogt de verzoekende partij dat zij op het moment van de aanvraag in reguliere toestand in België vertoefde, dat zij het attest van immatriculatie voorlegde welke geldig was tot 4 juli 2015 en dat niet verlengd kon worden door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daar waar tijdig beroep bij de Raad schorsend werkt zodat zij op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging zich in reguliere toestand bevond en zij geen buitengewone omstandigheden diende aan te tonen. In ondergeschikte orde wijst de verzoekende partij erop dat er wel buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en met name dat er een kind van minder dan één jaar is welke het onmogelijk maakt dat zij samen met haar kind naar Niger zou terugkeren.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een verkeerde toepassing te maken van de wet. Zij wijst erop dat de wet voorziet dat een aanvrager op het moment van de aanvraag in België zich in een reguliere toestand bevindt wat wel degelijk het geval was voor haar en anderzijds dat zij zich in een goede gezondheid bevond wat tevens het geval was, dat door te stellen dat er onvoldoende

documenten waren de stad Mechelen de wet heeft overtreden. Anderzijds dient de overheid, volgens de verzoekende partij, de zorgvuldigheidsnorm te respecteren wat inhoudt dat de overheid geconfronteerd met een aanvraag de aanvrager op de afspraak met haar diensten dient te wijzen op de mogelijk bij vergetelheid ontbrekende documenten zodat de aanvrager dit onmiddellijk kan regulariseren. De verzoekende partij betoogt dat dit *in casu* niet gebeurd is, zodat de Stad Mechelen zich niet aan de zorgvuldigheidsnorm heeft gehouden en de beslissing dan ook dient vernietigd te worden. Uiteindelijk werd volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met de bewijskracht van de voorgelegde stukken zijnde het bewijs van immatriculatie model A en het bewijs van beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, waarbij dient te worden opgemerkt dat alle andere voorwaarden werden vervuld en dat het Commissariaat-generaal zelf meedeelde dat zij in aanmerking kwam voor gezinshereniging.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en artikel 26/1, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit, gesteld dat de aanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen omdat zij niet alle bewijzen bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet heeft overgelegd en meer specifiek: geen paspoort van Niger, geen medisch attest volgens het standaard model en geen bewijzen die buitengewone omstandigheden aantonen. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering duidelijk is toegespitst op de concrete elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken en de motivering de overwegingen in feite en in rechte bevat die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot niet in overwegingname is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag van 14 juli 2015 steunde op de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.
In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :*

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.”

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook onderzocht in het kader van artikel 12bis van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij bij haar aanvraag van 14 juli 2015 geen bewijzen van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

De verzoekende partij meent echter in haar verzoekschrift dat zij op het ogenblik van de aanvraag in reguliere toestand in België vertoefde daar zij een attest van immatriculatie voorlegde geldig tot 4 juli 2015 waarbij zij opmerkt dat een tijdig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorsend werkt zodat zij op het ogenblik van de aanvraag zich in reguliere toestand bevond en geen buitengewone omstandigheden diende aan te tonen. De Raad wijst erop - zoals de verzoekende partij ook lijkt voor te houden - dat door de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 mei 2015 de verzoekende partij niet langer over een attest van immatriculatie kon beschikken. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging op 14 juli 2015, in reguliere toestand in België verbleef. Zij heeft immers zelf aan dat haar attest van immatriculatie maar geldig was tot 4 juli 2015.

De verzoekende partij kan gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wel genieten van de toepassing van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de verzoekende partij beschermd is tegen gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2015. Dit alles wordt veruitwendigd in de afgifte van een bijlage 35. Het feit dat de verzoekende partij bij een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35, maakt echter niet dat zij tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd. De bijlage 35 vermeldt sinds het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: “De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.” De verzoekende partij heeft dus, in tegenstelling tot wat zij betoogt, geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in artikel 12bis, §1, 1°, 2° of 4° van de vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij terecht motiveerde dat de aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet in overweging wordt genomen omwille van het niet overleggen van bewijzen die buitengewone omstandigheden aantonen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden met de bewijskracht van de door haar voorgelegde

stukken, zijnde haar attest van immatriculatie en het bewijs van beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal.

Waar de verzoekende partij in ondergeschikte orde meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden waren en deze opsomt, kan de Raad volstaan erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De verwerende partij kan immers bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die de verzoekende partij slechts voor het eerst in de procedure bij de Raad te kennen geeft.

2.5. Artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Uit deze bepaling blijkt dat de burgemeester de aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet niet in overweging neemt door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter indien de vreemdeling bij het indienen van zijn aanvraag niet alle vereiste documenten overlegt. De Raad wijst erop dat een geldig paspoort moet voorgelegd worden in toepassing van artikel 26/1, §1 van het vreemdelingenbesluit.

2.6. *In casu* betwist de verzoekende partij niet, zij erkent zelfs, dat zij naliet bij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf een geldig paspoort voor te leggen, reden waarom de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen overging tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag door middel van het uitreiken van een bijlage 15ter, *in casu* de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op dient te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten en nuttige inlichtingen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De gemachtigde van de burgemeester kon in deze veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikte om tot een oordeel te komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dit kader niet in dat de gemachtigde van de burgemeester er toe gehouden was om bijkomende stukken of inlichtingen aan de verzoekende partij te vragen. De verzoekende partij toont niet aan met welke stukken die zij voorlegde in het kader van haar aanvraag om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de burgemeester geen rekening heeft gehouden. Waar de gemachtigde van de burgemeester vaststelt dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven om een geldig paspoort voor te leggen bij haar aanvraag - wat door de verzoekende partij niet wordt betwist -, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij nalatig was of dit document bij vergissing niet heeft gevoegd, zoals zij zelf voorhoudt, maar niet dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig

heeft voorbereid. De bestreden beslissing komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk voor aangezien niet alle vereiste documenten werden voorgelegd en de gemachtigde van de burgemeester krachtens artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit er vervolgens toe gehouden is om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een bijlage 15ter.

Het motief dat de aanvraag niet vergezeld ging van een paspoort volstaat om vast te stellen dat niet alle vereiste documenten werden voorgelegd zodat de gemachtigde van de burgemeester krachtens artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit er vervolgens toe gehouden is om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een bijlage 15ter.

Betreffende het motief dat gegrond is op de vaststelling dat de verzoekende partij naliet een medisch attest voor te leggen dat beantwoordt aan het standaard model, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft. Zoals reeds vastgesteld is het motief betreffende het ontbreken van het paspoort een voldoende schragend motief. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.7. In zoverre de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voor de Raad alsnog stukken voegt, kan de Raad volstaan erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De verwerende partij kan immers bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die de verzoekende partij slechts voor het eerst in de procedure bij de Raad bijbrengt.

Waar de verzoekende partij nog lijkt te menen dat uit het voorleggen van haar paspoort voor de Raad blijkt dat het paspoort wel degelijk voorhanden is, wijst de Raad er nogmaals op dat in toepassing van artikel 26/1, §1 van het vreemdelingenbesluit een geldig paspoort moet worden voorgelegd.

2.8. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat zij heeft nagelaten alle vereiste documenten over te leggen om haar aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet te staven.

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER